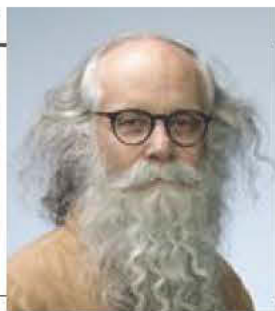

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ
200 ΧΡΟΝΙΑ

Πρόλογος: Γιώργος Μιχελακάκης

Μέσα στο 2021 κλείνουν 200 χρόνια από την επίσημη έναρξη του αγώνα των ελλήνων για την ανεξαρτησία από τον τουρκικό δεσποτισμό. Την επανάσταση προετοίμασε ο δυνατός αέρας ελευθερίας που φύσηξε στην Ευρώπη με τον «Διαφωτισμό» και τις κοινωνικές ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης. Οι έλληνες ξεσηκώθηκαν πολλές φορές και τελικά η επανάσταση του 1821 οδήγησε στην απελευθέρωση μικρής γεωγραφικής έκτασης, (με τη βοήθεια ξένων δυνάμεων και συμφερόντων).

Όμως, αν και η πατρίδα μεγάλωνε τμηματικά, μέχρι και το 1948 την έκτασή της, οι έλληνες συνεχώς ξενιτεύονταν. Η μετανάστευση έγινε μόνιμο χαρακτηριστικό της ελληνικής κοινωνίας όλα αυτά τα χρόνια μέχρι σήμερα.

Γιατί η απελευθέρωση της χώρας δεν έφερε την κοινωνική ευημερία; Γιατί η εξωγενή και ενδογενή πολιτική οδήγησε στον κατακερματισμό του πληθυσμού σε «προνομιούχους» και μη; Γιατί ακόμα και στη μετανάστευση οι έλληνες είναι διχασμένοι μεταξύ εκείνων που βολεύονται στον ρόλο του «νομοταγή» προς τους βρετανούς, και σε εκείνους που ορθώνουν έναν λόγο κρητικό;

Το παρακάτω άρθρο της **Τούλας Νικολακοπούλου** και του **Γιώργου Βασιλακόπουλου**, που φιλοξενεί σήμερα η εφημερίδα, διερευνά το σύνθετο πρόβλημα του γιορτασμού της απελευθέρωσης της Ελλάδας, σε μια χώρα σαν την (Αυστραλία), που οι ιθαγενείς κάτοικοι, δεν ορίζουν τη δική τους χώρα, αλλά είναι ακόμα υπό βρετανική κυριαρχία.

Μπαίνουν σοβαρά ερωτήματα σχετικά με το πώς γιορτάζουμε την ελευθερία. Ως πανανθρώπινη έννοια; Ή ως φυλετική έννοια που χωρίζει τους ανθρώπους σε ανώτερους και κατώτερους;

Οι συγγραφείς του άρθρου αυτού με παρρησία, ελέγχουν τους παροικιακούς μας οργανισμούς: την εκκλησία και τις Κοινότητες, για αμνησίας και λήθη, προκειμένου να επιτευχθεί μια επιφανειακή ενότητα μεταξύ των ελλήνων μεταναστών και μια παθητική στάση απέναντι στο Αυστραλιανό λευκό οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο.

Η Τούλα Νικολακοπούλου και ο Γιώργος Βασιλακόπουλος διδάσκουν στο τμήμα φιλοσοφίας του πανεπιστημίου La Trobe της Μελβούρνης, από το 2000

Έχουν ειδικευτεί στην ευρωπαϊκή φιλοσοφία, από τον Πλάτωνα μέχρι τον Χέγκελ, και από τον Χάιντεγκερ μέχρι τον Κορνήλιο Καστοριάδη. Έχουν δημοσιεύσει πλήθος άρθρων σε περιοδικά σε όλο τον κόσμο και βιβλία όπως ενδεικτικά: *Υποτέλεια και Ελευθερία: Έλληνες Μετανάστες στη Λευκή Αυστραλία και Κοινωνική Αλλαγή, Indigenous sovereignty and the being of the occupier, The Logical Structure of Love, Monumental Fragments, The Disjunctive Logic of the World, The Radical Critique of Liberalism, (Un)Willing Collectives.*

Προς το παρόν πεξεργάζονται δυο μελέτες με τίτλους: *The Void Prayer: Christianity, Proprietary Being, History και Blood and Concepts: on the Agency of the European Colonizer*

Το '1821' στην Αυστραλία: Μνήμη ή Αμνησία;

Αποικιοκρατία, μετανάστευση, και αναζήτηση «πατρίδας»

Γράφουν η Τούλα Νικολακοπούλου και ο Γιώργος Βασιλακόπουλος

Α: Σύμβολα και η ευθύνη της ιστορικής αλήθειας

Πρόσφατα στο Πίκτον, NSW, με την παρουσία αντιπροσώπων της Αυστραλιανής κυβέρνησης, του Ελληνικού κράτους, και της Κοινότητας του Σίδνεϊ, η Αρχιεπισκοπή τίμησε τον πρωτοπόρο Έλληνα άποικο στην Αυστραλία, τον Αντώνη Μανώλη (1829). Η συγκεκριμένη εκδήλωση ήταν και η αφετηρία των εορτασμών της Ελληνικής εκκλησίας για την επέτειο των δύο αιώνων από την απαρχή της Ελληνικής Επανάστασης του 1821.

Σύμφωνα με τον τύπο και τις ανακοινώσεις:

‘Η εκδήλωση ... περιλάμβανε τέσσερις δράσεις: Τρισάγιο στον τάφο του πρωτοπόρου Έλληνα της Αυστραλίας, τα αποκαλυπτήρια σήμανσης οδού επ’ ονόματι του, κατάθεση στεφάνων στο Πολεμικό Μνημείο του Ρίκτον προς διατήρηση των κοινών ιδεωδών που καθ’ όλη την ιστορία τους ενέπνευσαν και συνεχίζουν να εμπνέουν Έλληνες και Αυστραλούς, καθώς και δεξίωση με ενημερωτική ιστορική ομιλία για τις πληροφορίες που μας παρέχουν τα αυστραλιανά αρχεία σχετικά με το πρόσωπο και τη δράση του Αντώνη (του) Μανώλη.’

Ποιά ακριβώς ήταν η σημασία της όλης εκδήλωσης; Με δηλώσεις του ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος τόνισε ότι ο Αντώνης Μανώλης *‘proclaimed a good name for Hellenes in Australia... This is why we remember him. This is why he makes 1821 so relevant to Australia... This street is nothing than a sign that Greek Australians have inscribed themselves in this land and have become part of it... This street is a proof that there is a Greek Australian dreaming going on, a dreaming that*

we will advance and bear more and more fruits for all Australians.’

Σύμφωνα με τον υπουργό: *‘It is absolutely fantastic to celebrate the history of the Greek Community in Australia. It is an extraordinary history and has made a huge contribution to Australia.’*

Η τιμητική αυτή χειρονομία στο πλαίσιο της επέτειου της Επανάστασης ήταν όντως ένα ιδιαίτερο γεγονός με ιστορικά βαρύτατο συμβολισμό που συνήθως συνοδεύει εκδηλώσεις οι οποίες κάνουν αναφορές σε σημαντικές ιστορικές αφετηρίες. Όχι όμως για τους λόγους που μας εξέθεσαν οι οργανωτές της.

Από την σκοπιά της σύγχρονης Αυστραλιανής ιστορίας η εκδήλωση της Αρχιεπισκοπής, στο όνομα μιας πολυδιάστατης μνήμης, ανάχθηκε σε γεγονός απόσβεσής της. Η μνήμη αυτή συνδυάζει το νόημα του 1821 με την έννοια της παράλληλης δημιουργίας δύο «πατρίδων», αυτών της λευκής Αυστραλίας και της σύγχρονης Ελλάδας, καθώς και με την ιστορική σημασία μεταναστευτικών ομάδων όπως η δική μας. Οι εορτασμοί της Ελληνικής εκκλησίας για να τιμήσει ένα κατεξοχήν απελευθερωτικό γεγονός ενάντια στον κατακτητή (τους Οθωμανούς) άρχισαν με μία συμβολική (αλλά και ουσιαστική) επιβεβαίωση της συνεχιζόμενης ιδεολογικής υποταγής νεομεταναστών προς τον εδώ κατακτητή (τον Αγγλοσάξονα).

Θα περιμέναμε να αρχίζουν οι εορτασμοί της Εκκλησίας για το 1821 ως χειρονομία συμπάραστασης στους Ιθαγενείς από υπεύθυνους και ισότιμους Αυστραλούς πολίτες ελληνικής καταγωγής με βαθιά

επίγνωση του συμπλέγματος των ιστοριών μας. Να ξεκινούσαν δηλαδή οι εορτασμοί με την άνευ όρων αναγνώριση της γης που βρίσκεται ενταφιασμένος ο Αντώνης Μανώλης ως αποκλειστικά δική τους γη, ως κατακτημένη πατρίδα. Άλλωστε το Πίκτον ανήκει σε μια περιοχή της Αυστραλίας στην οποία, την ίδια περίοδο της μεταγωγής του επαναστάτη Αντώνη Μανώλη από τους Βρετανούς, σημειώθηκαν γενοκτονίες, πάλι από τους Βρετανούς, οι οποίες θεμελίωσαν το έγκλημα της κατάκτησης και ανεξίτηλα σημάδεψαν την φυσιογνωμία αυτής της χώρας. Σημειώθηκαν όμως και θαυμαστές πράξεις αντίστασης των Ιθαγενών που ασυμβίβαστα και ακατάπαυστα συνεχίζονται για δυο αιώνες τώρα. Αντί μιας τέτοιας συμπάραστασης οι εορτασμοί της Εκκλησίας ξεκίνησαν με την μεταβολή του μνημματος του επαναστάτη συμπατριώτη μας, σε οργανικό σύμβολο της λευκής αμνησίας, η οποία τυραννά και βαραίνει την ιστορική συνείδηση αυτής της χώρας. Είναι όντως συγκλονιστικό, και ιστορική τραγωδία, το ότι η Αρχιεπισκοπή και οι Κοινότητες που φιλοδοξούν να αντιπροσωπεύουν τα μέλη ενός λαού με βαθιά ιστορική μνήμη πατριωτικών αγώνων, ενάντια σε κάθε είδους κατακτητή, (με τραύματα γενοκτονιών στο συλλογικό μας σώμα), να αρνούνται να συναντήσουν τον Ιθαγενή πατριώτη. Να αρνούνται επίμονα να τον συναντήσουν συνειδητοποιώντας με θάρρος, ειλικρίνεια, και ευθύνη, τη θέση μας σε αυτή την κοινωνία και την σιωπηρή συμμετοχή μας στη διαίωνηση του εγκλήματος της συνεχιζόμενης κατάκτησης της γης του.